

PARADOKS SINOPTIČKE STVARNOSTI

Ako se jednom sve već zbililo, čemu ponavljanje? Na koji način se unutar sfere neograničene mogućnosti dogodio zaborav, ili zamena *sebe* kao *kružeće* u praznoj potpunosti, sa stanjem napregnutog čekanja na prevagu samo jedne svoje strane: – one što bi sobom iznela dah jedne apsolutno neznane a pritom sveosvetljavajuće budućnosti?

Imajući u vidu to da svaka samonikla realnost, kao ono čega je jedino merilo samoopstojnost, pa time i realnost-po-sebi neke razlike, pretpostavlja, kao svoj preduslov, neko – na nivou čiste mogućnosti – samorasvetno joj prethodno jedinstvo, odakle fiksnost razlike uzima osnov vlastitom opstojavanju? Ne podvaja li se tu razlika sama od svoje izvorno diskretne biti? I budući da kao fiksnost, i time alternativno isključiva oprečnost svojoj ozakonjenoj mogućnosti pri vlastitoj sinopsiji, jeste već zatečena, **u čemu se tada, pri čistoj sinopsiji, sadrži prarazlog za stvaranje ideje apsolutne razlike** – kao, sa početnim joj impulsom na nivou te sinopsije same, te iz okvira iste, iz Ničega uvek iznova ispostavljajuće? Može li ovo pitanje dobiti svoj odgovor u povratku na *ideju pra-(ni)-jedinog entiteta, neispoljenog kao “čistog” postojanja* – koje, samo usled svoje samodovoljnosti, ili, iz prastanja ne-prisile, te iz sasvim nepoznatog nam motiva, porađa za-sebe-smrtonosnu ideju apsolutne drugosti i razlike? Jer, to bi bio upravo onakav antipod *praroditeljskom biću* koji, budući *zovu njegovog bitka* pritivorno odazvan, sam sebe /povratno/ određuje kao mesto /njegove/ odsutnosti, isključenosti-iz-protoka vremena; – odnosno, kao potporu izopštenih entiteta. A bez te potpore, kao instrumenta projektovanja same te isključenosti na beskraj, ili, drugačije, bez *zrcala* koje bi sklopilo-u-sebe *krzavu lepezu njenih titraja* (jer tek to je modus beskonačnosti *njenog – tek traženog* konteksta), nikad ono empirijsko, ili faktički-slučajnosno *drugo*, ne bi *njoj* (kao sferi plutanja u prastanju neometenosti) u susret pridošlo, te zanegiralo je već u njenoj korenskoj mogućnosti.

Zašto je *ono* to učinilo, zašto bi išta ili iko takvo jedno, ničim od spolja uslovljeno, samoubistvo učinilo? *ono* je to moglo smisljeno učiniti, *ili* ako je već jednom bilo Ništa, *ili* ako je paradoksalna saznatljivost Ničega osnov njegovom postojanju kao Nečega. Jer, u-sebi-paradoksalna realnost slučaja iskrsava upravo iz *proceпно zračćeg* smisla jednog *prekidnog ništa* – i to po fiksnoj (– u tezi nemešanja sopstvene *leve i desne* strane, pra-zamenjenoj –) razlici. Ali, neće tu *pra-biće* sebe spoznati posredstvom ovog od-sebe-razlikujućeg Ništa /Hermesova zamena zavetne teze/, nego obrnuto: Ništa će, kao ne-entitet, spoznati svoju još-nedosegnutu čistinu samoumirenja posredstvom *ovog pra-bića*, od koga je i samo omogućeno u svojoj paradoksalno slučajnosnoj pojavi. Tek na taj način će *ovaj ne-entitet* uočiti rub prvobitno stvaralačke mogućnosti – penjuće prostranstvo neizmerja, zaključano unutar *kugle bitka*. Jer upravo ta sila njegovog proključavanja jeste ta koja je sabita u poslednjem/nedostajućem stepeniku *cele spiralne skale – koja opkružuje ovaj lebdeći domen*. I to na način potpore demonskom pokušaju sebe-ospoljenja jedne **beskrajno samotne, odbeglo upojedinačene volje!** A to je, paralelno uz pokušaj saznanog samoustanovljenja nekog *Ja*, i želja tog ne-entiteta za visoko-rizičnim ospoljenjem snage prvobitnog sveta, koji je bio sputan u svom razvoju, *te se sazeo u skupni san – san o događaju premašivanja čak i same granice mogućeg/zamislivog*.

I tako se *bit ničega* najpre pojavljuje kao prestup, ili apsolutno otuđenje od vrela besprostrorne samomogućnosti bitka. Ali i kao sila lučnog prekoračivanja *same joj pomisli na njeno konačno ustanovljenje*. A to sve zahvaljujući jednom visoko podsticajnom prividu, javljenom u pretpočetku: prividu beskrajno maloverovatnog susreta, po pretpostavci već dogođenog između dobro-zaokrugljene istine bitka *i* u-njoj-rastućeg zametka ništavosti, kao protiv-ideje njenoj okruglosti; – tačnije, ideje o nečijoj svemu prekidnoj ***i otud neposvojivoj smrti!*** (*up. volji koja se ozbiljuje tek u smrti*). A *ta ideja*, kao još iz prastanja odmetnuta, dalje sanjalački traga za nekom nadnemogućom joj poredbom – još neoslobođenom, u vidu “unakrsno-sudarnog dvo-daha”, iz “tame svetlo-proždirućeg haosa”.

Ali pretnja tog sudara beše, već na simboličkoj ravni njenog praupisa, poništena; – stoga jer je jedino na ravni prasimbola ta smrt i bila dogođena – kao predempirijski vid vlastite neminovnosti, ili oblik vakuumske sebe-svesnosti. A tek nakon opoziciono-zrcalne spoznaje *tamnog praizvora*, nastao je i njegov prvi odlivak: *uzlebdela svest praznine* (koja se tu paradoksalno susrela sa *praroditeljskim bićem*). I upravo će ona biti planski usisana u mesto dvostruko prelomljene svetlosti; u prostor *tuđe* joj rasvete – ujedno tad tvoreći *horizont nemogućih susreta*, ili *ideju o simultanosti strana* onog svemu potresajućeg “ili-ili”.

Jer samo će taj i takav *antiprorstor*, *mesto ustreptale novine vakuuma*, *moći da baci ukosu svetlost* na onu, u svojoj krajnjoj konekvenciji već predeterminisanu, poslednje-jediničnu meru; – mikro-meru koja omogućava premost, *k suprotnoj strani*, već i same pomisli o samobitnom (mirujućim dovršenom) postojanju. A tek to bi bila mera onog što nikad nije zatvorivo u sopstveno neposredno prisutvo, te što čini jednu večito poluotvorenu mogućnost – koja dalje sebe potire. Tu se prvi put pojavljuje zahtev za prosvetljenjem “podzemnog otvora sfere”, ili, za unazadno-zračnim probadanjem njenog “podzemno žarećeg oka”. To jest, zahtev za puštanjem u rad njene *pulsirajući donje, sebe-dozidavane granice – kapije davno izgnanog jezgra*, što se uvek polukružeci zbiva oko vrela onog “moći zamisliti”, “moći ospoljiti”, “moći samim sobom objektivisati”; saobraziti vlastitu samoniklu, ali unutar neke konstelacije već predviđenu fantaziju, toj istoj konstelaciji, i tako se “s njom prvi put sresti”; dati sopstveni idejni predložak jednog tek uslovno mogućeg, samoozbiljujućeg, a ipak nama potpuno neuslovljeno zaželjenog sveta. A to znači izvesti jedan nemerljivo-naporni, zamahno “uzvodni” pokret: – **gest beskrajno smelog usuđivanja na osvrtni pogled**. Tek bi to bio onaj zabranjen nam pogled na lančano odmotavajuće, “cvetno-latične” prostore skrivanja beskrajno elastične niti (uporedo: niti prvog “nebo-palitelja”). A ta nit je vođena “otrovnom iglom” s “razboja” sopstveno zrakovnog mikroprostiranja, ili pak onim što preta da nadraste našu pra-obezbeđenu meru odstojanja naspram smrti (uporedo: *prestabilisanu harmoniju; estetičku strategiju*) – a što kao takvo stoji direktno nasuprot neminovnosti našeg susreta sa odlivenim nam likom sopstvene (tu već nadživljene) smrti, kao onim jedinim što je neotuđivo naše.

Stoga, gde bi bilo to – u *pra-snu* još traženo – mesto *nemogućeg susreta*? tj. mesto rođenja ideje o suživotu, razlamajućem antiprorstoru, ili blizanačkom odlivku primalnoga sopstva? Da li bi ono moglo biti unutar *obrisa svetlosne kružnice /“prosečenom krugu vremena”**; *Derida: iz “Dati vreme”*/, i to na način uvida u put *nečijeg — raspetog* – postajanja? Ili, u vidu putokaza za samo jedan moguć izlaz iz stege tog *krsta* – kroz *prozor* – u čije *tamno okno* beše urezan sledeći, *posmrtno prokrčen put*: smisao većitog ništenja/obnavljanja jedne dotad nepomerljive granice! Jer to beše granica što opkoračuje sam pra-jaz između dve prividno slične strane, od kojih bi – kada bi se mogle sresti – jedna morala otpasti. Dakle:

a) Jaz se pojavljuje najpre kao *udaljavajuća samosvest vakuuma*, ili *mesto promašenog susreta*; tačnije, mesto koje održava pretvorno lepu moć sopstvenog ravnotežnog lebdenja posred ambisa vlastito-rasklopne dvostranosti. I to upravo zabranom, ili opoziciono magnetnim onemogućavanjem onakvog susreta koji bi obelodanio – *od dveju strana izronele slike* – apsolutni rasep: – klicu razaranja što beše usađena još u onoj svepočetnoj zloideji jednote. A ta strateška laž, kao prvo javljena u vidu fiksiranosti jedne večno-pomerajuće distancije (one najudaljenije a pri tom zloćudne nekretnice – Meduze) tu bejaše bezmalo neophodna. Jer, svako neposredno ospoljenje istine (– i to istine kao u-sebi-mnoštvenog, *raskrstnog* vida postajanja-sobom **jedne distancije** koja sobom kida svaku meru –) ostalo bi, svojim *prestupnim* stepenom izračenja, nepodnošljivo za svakog svog mogućeg svedoka.

Upravo iz procepa ovog iluzorno-efektivnog prestabilisanog mira površine, izranja *zamisliteljka prostora jedne onostrane rasvete*, i to u *modusu njegove bezgranične drugosti*. (Jer, sama ideja prvobitnoga trona, kao lebdeći-ničijeg, ili, uslovno pripadajućeg tek onome koji ga za sebe ne vezuje, te koji ga trajno održava u njegovom “lebdeći plovidbenom” stanju, uvek se na nivou opšte simboličke raspodele, pri kolektivno nesvesnom, dodeljuje ženskom principu – tačnije, *žalno zaigranim, mačje-*

ptičjim kvalitetima svake samodovoljne egzistencije uopšte). A to je upravo ona dimenzija neizvesnosti ka kojoj subjektova moć svekolikog predeterminisanja treba tek da zakorači, da bi za “utrobu vlastitog sna”, ili za “jaje samosvesti vakuuma”, obezbedila **trajno-pokretni** temelj; – “zapetu oprugu” jedne beskonačno transgresivne subjektivnosti – koja se fantazmatskom samodovoljnošću opire svakom ograničavajućem je određenju, pa makar to bilo i određenje *njene* vlastite moći! I tek tu beše ospoljena *projektantkinjina* kadrost za zamisao apsolutno različitog, i to iz stanja apsolutne izolacije; – tj. iz stanja usnulog joj zrenja u vlastitome zrcalu, što odražava tek neotuđivost *njene* sopstvene smrti! Tek bi to bilo isto što i samodovoljni princip rada *jedne slikovito efektivne mašinerije želje <1>* : – princip za subjektivaciju jedne beskrajno sebe-uveličane snage bezličnog snevanja! I *nju* odlikuje statička snaga jednog dugo sakupljanog naboja – za večno-produžnu kretnju sopstvenog “snevanja u mestu”, – tačnije, snaga koja je tu bezmerno uveličana tek usled svoje čiste sputanosti! Jer, ta sputanost je ishod *njenog* susreta sa vlastitom /samoproizvedenom/ zrcalnom slikom /instrumentom svog *opitnog* pada u ništavilo/, kojom se povratno i *ona sama*, kao vrelo beskonačne proizvodnje slika, samofascinira. Na taj način ovo beskonačno nadlično “*mi*”-jastvo, što protiv-smisleno preslikava u sebe ambis utopijskog pra-trona, ozbiljuje svoju sanjalačku preogromnost isključivo u sitno-brušenome, usko-prelaznome... I to najpre u vidu *pra-ničije*, tek kroz sumrak *svetskog* magnovenja izranjajuće, *ideje o probijenom obliku postojanja* /Titanovog/. A zatim tek i na način postajanja jednog smelo-upojedinačenog, tek na rubu *dalekog obzorja* oglašenog, ali za ovo “*mi*”-jastvo i pre toga “oslušljivog”, protiv-htenja: – za /od Titana/ istrgnutim prostorom /podzemnog/ eha, u kakvom se jedinom rađa želja za postajanjem odgođeno-drevnim, nomadskim subjektom.

Taj “novi”/uskrsli subjektivitet, iz vakuumske pritiska sputavanja sopstvene mu pra-želje (– tj. želje za prekoračenjem konstante svog dah-odstojanja – naspram jednog večno-izmicajnog objekta fascinacije: *slike naših noći**), tek ospoljava vlastitu *na-sebi-opitnu odluku*: tačnije, volju za daljim istrajavanjem u radu preobražavalačkog svladavanja, odnosno “drobljenja” svake svoje moguće prepreke ili granice. I taj se neprestani mikroprocesni vid pounutrašnjivanja giganta jedne spoljnoslučajnosne prepreke kreće, unutar samog ovog subjekta pounutravanja, sve do njegove donje/svetlounviruće granice – na kojoj taj subjekt svoju neposrednu (pred-svesnu) prisutnost konačno i zamenjuje jednom posredovanom (hiperreflektujućom) granicom (zlokobno osamostaljenim odlivkom sopstva); – granicom, koja tek time postaje omčom njegovog usmrćenja. Ali, u isti mah, i prozor njegovog sebe-premašujućeg progledanja, do u dimenziju vlastite drugosti; – čistinu susreta sa svojom nepoznatom paralelom. Jer takav susret između prvobitno-Jedinog i odmetnuto-Drugog, moguć je samo na onom mestu gde sve ostalo (kroz **konstantu uzajamnog im, obostrano-željenog odstojanja** – kao uslova same komunikacije među njima) jednom neizbrojivom brzinom iščezava; tj. gde se sve posuvračuje u međuprostor nebrojenih ogledala: u svetlosni zglob pećinskih dvo-vratnica *majke*:

” I iznenada u ovom tegobnom Nigde,
iznenada neizrecivo mesto,
gde se čista premalenost
neshvatljivo preobraćuje – , preskače
u onu praznu preobilatost.
Gde se račun sa hiljadu mesta
bez brojaka razrešava. ”

/Rilke: *Devinske elegije*/

b) Jazu proždiruće svetlosti beše suprotstavljeno mesto prvobitno-željenog stvaranja: *ostrvo* u obliku okrunjene prizme, ili, jedno bezlično-plutajuće *oko* pred-svesnog čekanja na *nemoguć susret* – iz koga bi se, kao *dogadaja praska*, konačno izlučila tama iz nestvorene svetlosti, i to kao jedan pritajeni uljez iz kaos-svetlosne utrobe prvobitnog jajeta; te kao ulomak tuđe-ogledalskog stakla, izlučen iz dubine

fluida u-sebi-ogledajućeg sve-sve-oka. Ali, kada bi u trenu tog nepredviđenog događaja, ovo *probodeno oko* izlučilo iz sebe taj **strani element** (*ulomak vrška uljezovog pogleda*), te kada bi otud postalo prozirnim, tj. okom zurenja u sopstvenu prvi put osvešćenu smrt (– koja je smrt ujedno svakoga i nikoga –) ono bi takođe bilo suočeno sa sledećim paradoksom: – mogućnošću postajanja zlokobnim, sveobuhvatnim jer sveusisavajućim “*niko*”-subjektom. I to je upravo onaj vrhovni subjekt, simulakrum, koji bi, vrativši u sebe svo ispoljeno vreme, preostao na tronu prvo-izdvojenog entiteta kao sam i jedini, neometen ali i nesposoban za samoprevazilaženje. Preostao bi tek kao sila puke inertnosti, samoumirena u beznaporno-bezbolnijem rešenju zaborava načina svog postanka – unutar jedne apsolutno zatvorene komore! Tek bi to bio njegov povratak u ukočen mir površine*: – oblik trajnog potisnuća dubine neizbrojnih ključanja, kao *njime samim* postignuto kočenje *skokovitih ritmova* nadolazećih s *druge strane obzorja*.

Stoga, ta iskušavalačka mogućnost se tu ne beše odnosila ni na šta drugo osim na jedan fantomski ovaploćen, poluzbrisani trag prisustva izvesnog (iz *oka* izlučenog) stranog/mrtvog elementa. A to je jedan preostalo nedešifrovani trag, kao *zavodljiva slika* – koja, budući krugom fascinacije već na sebi skamenjena, pridolazi upravo iz onog /u ničim-ometenu-sferu ispostave *zvezdanog lika zamisliteljke*, prebolno prodirućeg/ *pogleda uljezovog*: to je, dakle, pogled što je pridošao od naspramno posmatralačke pozicije izvesnog “subjekta izvan sebe”* kao *onog nekog* koji je otelotvoravao *zrcalni ćorsokak* unutar dobro-zaokrugljene *istine bitka* – prvobitno-neprave, tek asimetrične, kob-slučajnosne drugosti *slobodnoj Ideji*. I ona sada, kao zarobljena vlastito-zrcalnom samofascinacijom, teži dalje da fascinira i u sebe uvuče svaku slučajno /*kockom; ulomkom zrcala/* izmamljenu, pojedinčevu želju – za postajanjem proždirućim jer skamenjeno-slikovnim “*niko*”-subjektom. Ali kako se Zamisliteljka Vaseljene već jednom odrekla takve mogućnosti, ovo iskušenje *Njoj* više ne prilazi direktno, već samo posredstvom *ove slike* što prikazuje nepravi/najkraći put – za nečije osamostaljenje; – i to put koji odgovara načinu (tek *Njome* omogućenog) postanka fluida obnevidelog sve-sve-oka, koje se tu još ne beše odvojilo od *Nje* kao *prvobitnog subjekta*. Na taj način je svo *Njeno* ranije ulaganje u od-sebe-odvojeno postojanje svoga trećeg/intuitivnog oka, *Njoj* neznano prisvojeno od strane ovog (– u sliku zavičajne nekadašnjice, ili, vremena lakog sklapanja sfera, koje uklapaše u sebe čak i ono nesvodivo “ili-ili”, upravo prerušenog –) *Uljeza*. Ali, kako *Njeno* ulaganje ne beše (ni kod samog *oka*, ni kod *Uljeza* koji se “u njega prerušio”) dovelo do *Njome* očekivanog efekta – slike kamenjenja njegovog daha – *Ona* tada beše grčevito povukla taj svoj potez. I nemajući uistinu kuda (usled šoka od propalog joj ulaganja u nepostalo-novu, ne-samopomerenu dimenziju svetlosnog akcenta svojeg prazno-prostornog postajanja), *Ona* beše prinuđena na izvestan neželjeni povratak – u stanje samotničkog prisebljenja; – odnosno, na regresiju u prapočetnu joj nevino-narcističku poziciju: – *noćni vid samosvesti Prestola što je orošen Njenom prasetlosnom Žalošću*. Dakle, Presto, koji je potekao od *one-koja-čeka* na svoj već gotovo smišljeni, a ujedno i iz-sebe oživljavan kosmos. I *Ona* je tu, kao znalac razloga upražnjenosti Prestola u otkucavajućem Času ponoći, konačno lišena one, *uljezom sopstvenog kosmosa* zlobno joj ulivene, **pra-krivice**. A to beše krivica ulivena joj zbog *Njene* sopstvene superiornosti pred Himerom vlastite zamene sa neživim, ili, tačnije, još sebe-neoživljenim Prestolom /samovoljno odrekle odgovornosti spram nemo-posedujuće svemoći/; – tačnije, pred nepravom drugošću, koja navodno, tek samo zbog *Njenog preogromnog (svetlosno-podrhtavajućeg)* prisustva i ne beše dorazvijena u pravu! I čim joj on uskrati mogućnost za ovo spontano prekomerje žrtvovanja, *Njeno treće/intuitivno oko* poče da se *zlopogledno* kreće *unazad*, k stanju u-sebi-ozakonjenog sve-sklada – *postajući prvi put ničije (kao suzno-slani cvet)*; – te otpustivši onaj svoj davno zaboravljeni zloduh /zaglavljjen u napuklini zrcala njegovog otuđenog lika/ upravo iz svoje najskrivenije komore /u kojoj se sve primljene sliku izvrću/: – odnosno: iz svetlo-zametka najtiše noći.

A to je jedan *zarobljen duh*, što izlazi iz *naprsline* poslednjeg omotača Sfere, sačinjene od prstenova Boginjine beskrajno transgresivne moći (*u krug stešnjenog*) samopotvrđivanja: – *duh od-Nje-otisnutog, iako Njome-smišljenog sveta*: – Dete-Eros hladno-plamene širine pred-raspeto mu pozlaćenih krila. I on je *barka sunca*, ili novoplatonički obožavan bog, vidljiv u *nadmesečevoj* prirodi (*nebu zvezda*

nekretnica): – bog koji *misli samog sebe!* Shodno tome bi se o ovome moglo reći: “*Vlastita se sloboda subjekta zadobiva na onom objektu koji mu stoji nasuprot kao stalan i slobodan.*”* (Hegel: *Novoplatoničari*).

Tek bi to bio prerast **prolećnog**, dajmonske svetlometnog, afektivno-kosmogonijskog (pretplatonskog) Erosa – u **jesenjeg**, umireno-svetlosnog, zamenjujuće-polarnog (platonskog) Erosa. A zatim još i **prerast** Platonovog, **dijalektički saznajnog, tragički-lepog** Erosa (– postalog putem invencije dvojnog načela Afrodite Harmonije, u jednonačelo Fanesa, koji – usled vlastite zaključanosti unutar bleštavo-svetlosne sfere, Orfičkog Jajeta, – još nije upoznao *tamu duha*, i poput Narcisa misli da je *sve* –) u Erosa Plotinovog: – iz-tame-blesnutog, spektralno razduženog, **odjekom zaceljujućeg**; – dakle, Erosa **posttragičkog, transcendentno mističnog**. Jer, tek sa Plotinom jedan zadivljen zemaljski posmatrač biva shvaćen kao *okosnica* stvaranja *lika noćnog neba*, to jest, kao *aktualnost božanskog uma*: – možda upravo zato jer je on **stecište drame**, ili **prvi razlog dileme još ne-samosvesnog božanstva**, – dileme koja se, **usled svoje primalne nerešenosti**, okončava *njegovom* potpunom emanacijom – do u **dušu fizisa**, koja je **ispražnjeno-vremenita ili apsolutno-prostorna**, a koju tek sloboda u-bitu-posmatračke delatnosti ljudskog uma *njemu* istom posuvračuje. Jer: “...*bog u svome razvoju ide samo do lepog boga, pretvara se u umetničko delo; međutim, ono što je lepo ostaje konačno po svom obliku koji nije dotle usavršen da odgovara slobodnoj Ideji.*”** (Hegel: *Novoplatoničari*).

Stoga, tek kada ovaj, Zamisliteljkom Vaseljene bezuslovno otpušten, *dah praznosne samosvesti* (– kao dah rasvete/obojenja crnilom preteće pozadine kosmosa, koji nju prevodi u svetlometno preuređen haosmos – vid prosvetljenja niže prirode) *Njoj* predzaglasno napusti obezbeđenu poziciju praukrstno-im-udružene moći, *ona* poče *iznova* da diše u jednom za *Nju* novootvorenom prostoru: lavirintu sudarnih mikrosvetala, kristalu postignute intersubjektivnosti: *haos-mosu*. I to pojmivši ga prvi put kao ne-samo-svoj/gigantski princip preko-sebe-postanka, već takođe i kao jedno, tek *naspram Nje* postajuće, beskonačno pojedinstveno biće – Duh Etera, *plemenito-metalnim rasejanjem supernove (Nje same?)* spektralno-okrilaćen Um (Eros). Tek to bi bio *Njome konačno* izveden, dvojno-obrtni isklop (*srebro-zlatećom merom jednog svetlounirućeg bezdna, krst-prosečene*) dimenzije dubine, na preeksponiranu joj kreativno-lažljivu (*trilerski prošaranu*) površinu: – njen prvi srećan susret s površinom, koju najpre ukida, a zatim tek obnavljajuće potvrđuje – u apsolutno različitom svetlu od predašnjeg joj.

A sve dotle je **neznano poreklo** ovog nebeskog šara; jer, u **trokutnu rupu** (što vodi u središte zemlje) odbeglo je zvezdano znanje, te se ono ispisuje još samo na beli kamen u njenoj dubini: – jer to je znanje koje bi svakog svog slučajnog sagledavaoca učinilo potpuno razdvojenim od spoljnog sveta. I tada postoji (estetička) svest isključivo o tome šta je tu novoispisano, ne i o onom entitetu koji je doneo odluku na sam pokret žrtvenog sebe-ispisivanja. Međutim, u jednom trenutku te vrtoglave radnje, ispisuje se i sam najuži (“pritešnjen”) zavoj ovog neznanog pokreta, i tako se postiže jedan *ključni crtež*, i to već na samoj površini: *belini* još nedogođenog susreta onog *iza* i njegove maskirane prikaze. I on, kao tek prevoj celine, već dugo procesualno prisutan, dobija iznenadnu prevagu: postaje **fokus događanja unutar cele slike** – i to najpre kao *pitanje o odsustvu* bilo kakvog događanja u atmosferi ove slike, osim “leta žalnih opiljaka”, doteklih s “fitilja” davnog okršaja /tek putem vrludanja sopstvenog “plama” progovarajućeg/. Dakle, najpre samo jedna impresionistička slika, kao nagoveštaj *poslednjeg raspleta*, pa tek onda *podzemni priliv* snage dramskih usukobljavanja. Jer, već u samoj zastalosti-na-sebi sutonje neodređenosti ove atmosfere, bio je ohlađeno-sadržan krajnje raspletne odsev nadolazeće joj tragičnosti, koju i inače prati svako prvoizronelo pitanje-o-sebi. A zatim tek stupa na scenu i neminovnost rastanka od detinjeg prazavičaja, koji je tu (ne zadugo) prisutan samo kao učinak jedne slike (atmosfera izronela iz njenog procepa). Takođe, i ispitivanje vrednosti jednog virtuelno izvedenog samoizgnanstva – odnosno, *večno-trajna žar lutalaštva*, kao *ishod preživljenih bolova* usled povratka u *nešto sasvim drugo* od onog što bejaše ostavljeno – i uprkos njegovoj faktičkoj nepromenjenosti! A tad tek sledi i ona najveća bitka razlučivanja onog *istinski sopstvenog*, “*samo-sebe-stvarajućeg*”* (*H. Broh*), od njemu samo prividno sličnih vrednosti preuzetih iz okruženja – koja

su ona neizbežna klopka što ipak korisno zaprečava mogućnost da se sva ona, datom pojedincu uistinu bliska, znanja i vrednosti, pasivno interiorizuju: ona moraju biti, iz stanja potpuno-tišinske izolacije pojedinca, uvek iznova i iznova tonski “pogađana”. Tek to bi bilo muzikalno pisanje, kao **izdetaljisana gradnja jednog gigantskog stepeništa, koje pristupa ovom najviše-nedostupnom zdanju** – što je žalno (do granice nevidljivosti) svinuto u sebe; ali koje je u svom iskonskom zahtevu neumitno, nezainteresovano za zaludne penjače, te usled groženja od njih uvek na drugom mestu! Dakle: pusto a večno-plovno stepenište sebe-ne-znajuće moći dohvata jednog davno-zacrtanog zdanja – koje samo usled zapadanja u lavirint sopstvenog bezizlaza zadobiva beskrajno-pojedinstvenu dušu, ili duh večno usavršavajuće gotike (up. “ženstvenost večnu”*/Gete).

Izvor zla, odnosno, osnov zlotumačenja Boginjinog gesta odricanja od – *njome ironijski ispovrnute* – mogućnosti svevlašća, beše jedan *Njome* prevremeno iznuden, osvrtni pogled čovečanstva na sopstveni *zvezdano-ucrtan* lik. Ali, to beše *zrcalni lik Njene osamostaljene senke, Himere*, u kome ležaše nasebi-ukočen, slikovni potencijal rasta ništavila! Jer paradoks rasta ništavila je moguć samo iz osnova jedne nepostalo-žrtvovane, beskrajno pojedinstvene duše (sićušne zvezde, javljene u noći predstvaranja) – tj. iz osnova njenoj-omči-otrgnute iskre drugo-postajanja jednog ljudskim bolovima prožetog makrokosmosa. Ali on, pri tom, nije moguć i iz perspektive sveopšte duše – koja se premoćno odupire ovoj spoljno-svetlosnoj stihiji. I ta varljiva slika rasta ništavila iz bezosetne suštine njega istog, jeste predmetnuta svem pridolaznom bivstvovanju – u vidu testa za određivanje tačne mere nečijeg individualnog zla; tj. mere nečije imunosti u odnosu na moguću zavedenost *dometima sveopšteg duhovnog kanibalizma, u paloj prirodi nekad sveprisutnog daha stvoriteljke* – okamenjujući, ili trajno zapečaćujući svakog onog koji je, usled čiste pohlepe za (neposedovanom) iskrom samodovoljnog života, prevremeno pogleda. Na taj način ta – *iz zasede Njome podmetnuta – slika kušnje*, provocira svo potencijalno zlo da se u svojoj krajnjoj konsekvenciji ispolji, **i time oda**, u svojoj ogoljenoj suštini; koja je, kao samoj sebi nedosledna, inertno samoiscrpiva ili sebe-neutrališuća u sopstvenoj izgubljeno-jezičkoj mogućnosti – da se ospolji kao upravo onakva dominantna poetskog tumačenja stvarnosti, kakva bi savladala *silu nemuštog doziva*, što pridolazi od *Senke prosečno-Sferinih pamćenja Majčinog nedohvatljivog dara*. Jer takav **dar nečijeg posmrtnog rasejanja** vremenom bleđi u senku: “...bludite, samotna senko, s novim besom, i gledate sebe prevremenu s jezom.”* (Malarme: *Irodijada*). Jer, to beše *neponovljiv događaj rasejanja-u-eter jedne nadnaporno obrnute, prepuno-ekranske zbilje pra-simbola, kao u-snu-rođen svod bezmale zaštite jednog drugog – višeg joj sna!* A to je upravo onakav san kakav može da probije svoju granicu, ili, da zaustavi točak večno-prisilnog produžavanja snevanja – koje je ne drugo do pakao prisile na sebe-zaborav inicijelnog subjekta, Snevača. Jer to je zlo zamene Feniksa, kao prvo-uobličene Ideje-o-Palitelju (*zori svetova*, usled *njene* prevremenosti žalno vraćenoj u *noć*), sa njime odbačenim Jajetom – višeslojno-noćnim snom prazemlje – mestom “gde nikakav uljez ne može da se zakači”* (Malarme: *Igitur*), ali gde može svojim hitrim (“histeričnim”) prolaskom da ostavi *šum*: – omčasto-propleten trag zamene sebe-kao-pridošlog sa Prizivaocem (Feniksom): – izvor primalne zbrke, osnov prvo-postavljenog pitanja:

„Prepoznavala je svoju davnu ličnost koja joj se pojavljivala svake noći, ali najzad, sad *kad ju je svela na stanje tmina*, nakon što joj se pojavila kao senka, bila je slobodna najzad, sigurna u sebe samu i rasterećena svega što joj se činilo stranim. Zaista, šum presta, u svetlosti koja preosta sama i čista.”***/Malarme: *Igitur*/

Dakle, to je upravo onakav pra-san kakav jedini budi u samom sebi svog tvorca, *snevača* – Feniksa – osvetljavajući (zaceljujući) njegov, za spoljašnji svet zauvek zbrisani, ali unutar sopstvenog mu sna njime iznova i prepoznavani, put: – put negentropijskog ospoljenja bezbroj mu puta ugušivane, ali pod tim nepodnošljivim pritiskom upravo i svenadrastajuće, volje za stvaranjem!

Otud **preudaljena subjektivnost Majke**, beše poput liričarske egzistencije jednog hladno-svetlosnog Skarabeja, “svica u mraku”: – Liričara koji, upravo po prirodi svojeg najunutrašnjijeg

(sabitog) jezgra, *zametka onostrane zore*, ili *sveobuhvatno-eteričkog sunca noći*, ne prilagođava sebe svojim bezbrojnim gledaocima (prislušavaocima); nego je upravo on, Liričar, – odnosno, zatamnjeno-jezgrovito mu delo (– u kome kao jedinka, jednim beskrajnim odlivanjem sopstveno-svetlonosnih ljuski, iščezava –) u samom središtu celog policentrički uskovitlanog događanja. /Iz Malarmeovog **Igitura**: “...bočica što sadrži ništavilo koje je moj rod odložio sve do mene (to staro smirujuće sredstvo koje taj rod nije uzeo, jer su ga vekovečni preci jedinog sačuvali od brodoloma)”*/. Zapravo, Liričar je tu u centru svekolikog kruženja oko-svoje-ose sopstvene spektralno-zračne *lepeze snova* – sazdate od svih onih, jednom već prosutih, *zveketnih aspekata noći*, uvek novoizlučivanih **s krajnje-otrgnutog talasa** neke *zvezde-u-kolapsu*. A to je ujedno jedan odužen talas, radi preobličavanja primalački-stare /ali, po kružnom redosledu bogatećih je ponavljanja, već samoprekoračene/ dimenzije ljudske /prah-zvezdane/ svesti. Otud *ova*, iako kolapsirana, paradoksalno raste *čistim postajanjem-saznatljivom već u samoj mogućnosti njene neuslovljene pojave*: – ali to tek u modusu svoje nedohvatljive drugosti, ili dugotrajne odstoynosti u odnosu na položaj svog tek samo očekivanog saznavaoa: **dakle, ona ostaje nedohvatna čak i onda kada je spoznata!** I ta preudaljena zbilja jednog ispražnjeno-krcatog subjekta snoviđenja, najpre paralise gledaoce snagom svoje superimpresije, da bi ih tek zatim iskušala u njihovoj spremnosti za sadelatno prisjedinjenje sebi: – ona *auru* svakog svog (paralisanog) gledaoa premešta u sebe, te i goli oblik njegove samospoznaje pridodaje sopstvenom, *dodavajući time prazninu na prazninu* – onoliko puta koliki je i sam broj k sebi pridošlih bića. A to da je svaki mogući gubitak u kosmosu, kao smrt jednog pojedinačnog bića, upravo srazmeran dobitku rasvete njegove tajno-pojedinstvene mere (– koja stoji u podosnovi njegove daleko-buduće situiranosti, pri nekom raskrstno-sveopštem intertekstu –) *znači pre svega to da je svaki mogući dobitak, zapravo dobitak tek samo izvesne praznine/čistine podsećanja na svedogođeno (koje “nije imalo gde da se smesti”*)*. A to bi dalje značilo to da u osnovi takvog u-sebi-kontradiktornog rasta čiste praznine stoji smrt upravo jednog konkretnog (*do ruba vlastite nevidljivosti upojedinačenog*) bića. Tek to je smrt duše inicijelne nacrtu ljudskog kosmosa: – “čiloj apstrakciji”*/Gete/; *barjaku* koji se otrgao *tonućoj lađi* ili *zlousnuljoj kugli prvobitne zemlje*. I tek ta duša beše protkala, svojom kap-svetlosnom moći oživotvoravanja, veliko-ispražnjen (vakuumski) kaos – iz koga, kao iz jedne šuplje-bezglasne nigdine, tek i nastade ona svemu-uskladištavajuća, preogromno-žalobna duša visoko estetizovanog sveta Majčinog.

Jer, **smrt zverskog svedoka**, dogođena na ravni nadnebeskog simbola, ima svoj odjek u nečijoj zemaljski dogođenoj smrti: – *zaleđenje iskre jednog osvrtnog pogleda – na sopstveno izgubljeno vreme*. A to je *vreme vladavine Khore Lahese, u-snu-prvorodene Meračice Pravde* – koja je samasobom od-iznutra probila *granicu sna* – na način *snom izliveno kapi*, što prva otpoče sedimentaciju Anankine **tragi-ushitne želje**: – one želje, što poput *harpuna* probada *kuglu bitka*, te koja mora (po višoj prisili sna) biti iz-sebe-ispunjiva a ujedno i ponikla iz čiste praznine. <2> To je sedimentiran oblik jednog stremljenja koje se ispunjava (unutarstvetski više neznanom, ali Stolom Mojri još znajućom) prikazom postčovečanske budućnosti. Tako je *Khora* ovde ne drugo do jedan *samoodmeren Ugao (“zli pogled”)* *tihe kristalizacije vulkanski-neobuzdanog htenja Titana* – za *Anankinim preskokom na drugu stranu* (još-nedosanjanog) dah-neizvesnosnog obzorja – što krije prostranstvo k nama još neposuvraćenog, svekolikog obilja budućnosti! Ali to opet ne bi značilo to da praznina može da raste ni iz čega, niti da *Khorina, ipak upojedinačena duša* (kao konačno zasvođen plam, oblik mikro-rasvete za-um-preogromne ambis-nigdine) jeste finalno-talasnog produkta rasta ništavila – koga pokreće tek samo ništavilo; **nego upravo obrnuto**: – *Jaka Sudaja* kao beskrajno samodovoljna, nultodimenzionalna mogućnost-za-sebe (“kristalni jezik sna – pred-odjek budućeg zvuka”*/H. Broh) beše ta koja je jednim nadljudskim naporom volje pokrenula rast ništavila; to jest, koja je pokrenula ospoljavanje primalnog zla /“korisnu ludost”*/ bacanja Kocke/ – svojim istupom ka domenu penušanja, ili *razbijeno-zrcalne drugosti-u-pomaku*. A to sve radi toga da bi *ona* najzad otkočila svoju **zvezdano-satnu oprugu, spiralnu osnovu svoje dotad nemoguće pojave-u-vremenu!** <3> Jer takvo *Khorino krzavo iscertavanje* poretka sopstvenog preliminarog bitisanja, beše nužno upravo za to: – da bi *ona* sebe samu, kao nulto-jediničnu (*ipak-ljudsku*) meru spoznaje (*za-um-strahotnog*) vakuuma, postavila u

(*ipak-meran*) procep vaseljene: – koji, **najpre**, sve do u beskraj svekoliko-podarene budućnosti razvija, **a zatim**, do u osvrt na svoje /*najvišim dometom Kocke tek osvetljeno <4>*/ poreklo u bezvremenome /vakuumskome/, iznova i svija samo vreme! Dakle, Khorina hiperrealna, ili beskrajno nepoopštviva smrt beše tu ona *njoj još uvek* nenadoknativa a istovremeno *njom samom voljno* i podnesena cena: za utkivanje *ljudske mere* spoznaje u pokretno-mozaični plan sopstvenog joj pranekadašnjeg, blaženo iskušavanog pred-snevanja kosmosa.

Tu se postavlja pitanje: kako je Zamisliteljka Vaseljene mogla odgovorno investirati svo svoje pred-znajuće, beskrajno potencijalno postojanje, u sobom tek zaželjenu pojavu jedne sebi nemoguće-srazmerne drugosti, koja, budući upravo to, jeste za *Nju* već po definiciji apsolutno neizvesna? Odnosno, po čemu se takav gest *Njenog* rizikovanja razlikuje od puke samovolje, tj. od čina bacanja kocke, usled pohlepe za “još većim” (lošom beskonačnošću)? Da li po tome što ovaj izvorno samodovoljni subjekat *moći sebe-prenosa* u sobom zamisaono pred-stvoreni i otud objektivisan svet, zna da je rast privid – jer je svako “plus jedan” zapravo samo inverzija onog “minus jedan”? **Ali je taj privid stvaralački**, jer se fiksiranjem onog “plus jedan” aktivira proces reminiscencije na “minus jedan”, koje se ne može prevesti ni u kakav drugi oblik nego samo ponoviti – iz vlastite nule; aktivira se podsećanje na svet “pre vremena”, koji beše zamenjivao naš još neosvešćen duh bezgraničnog pojedinstva, – jer se tajni praživot našeg sopstva beše njemu, kao svom velikom delu, još pred-svesno /pred-voljno/ žrtvovao. Ali, to što to delo ne bejaše bilo ni od čije strane očitano, i ne beše istinski manjak njega, kao u-sebi-ogledajuće sfere (*drevni lik sveta*: u vidu zaključenog umetničkog dela, koje sebe samo dokida pred prvo-ispoljenom naznakom slučajnosti), već manjak samo onih koji ga, upravo usled njihovog porekla iz nebića/ništavila, tu ne spoznadoše.

*“ Ukratko kroz čin gde se radi o slučaju, uvek je slučaj taj koji ispunjava svoju vlastitu Ideju potvrđujući se ili poništavajući. Pred njegovim postojanjem poricanje i potvrđivanje povlače se. On sadrži Besmisao – podrazumeva ga, ali u prikrivenom stanju i sprečava ga da postoji: što omogućuje Beskraju da bude. ” **

(**Malarme:** *Igitur ili Elbenonova ludost*)

Dakle, slikovni privid rasta bitka iz njegove naprsline, kao mamac za “pripitomljavanje ništavila”* (Epštejn): – privid zastoja-na-sebi Sferine Harmonije, i to na onom *Njenom ključnom okretu* što jedini odaje najviše (uvis, tanano) odbeglu **vertikalnu** horizontalnog (široko razvojnog) preseka: – potajnu ulogu “mlina” etera, ili, dvojno lice božanski-animalnog, srebro-zlateći “usidrenog” sveta od “pre vremena”. A to je kolaž svetova sklopljen od krhotina ove kristalno-pećinske svedeterminacije. I on najzad postaje jedna serijalna priča – o postanku Svega iz Ničega. Filtar spram vizuelno isprovociranog ospoljenja pritajene suštine/porekla nebića/zla. A to je, zapravo, samo ona suština koja je (kao “podzemna” svemu krojeća praslika) *sebi-neznano* bila *obrnuta*, i to kao *još nikom* otkriveno poreklo “čistog” bića?

Otud, **svesredišnje pitanje jeste:** kako da se sazna realno-drugi a da se pri tom ne relativizuje njegova drugost, budući da je razlika sama (njeno postajanje) jedini legitimni apsolut? Kako kreativnim zaboravom saznati drugog konstituisanja samosvesti našeg nultog pojedinstva, a još pri tom, usled tog zaborava, ne izložiti ga, kao čak nama i neimenovanog, polju puke slučajnosti? Da li ja saznajem svoju drugost, ili svoje konkretno drugo-biće, samo na taj način što ga istovremeno i tvorim, želeći da ono postane u svoj svojoj nadnesamerljivosti i krajnje-izvavanoj različnosti naspram mene – ali ne i stoga što je *ono*, navodno, već *po sebi* predmetnuto meni kao gotov objekt saznanja? (a što ono uistinu jeste tek kao *beli list unutar sklopljene knjige*, ili tačna mera njegovog odsustva pri određenom simboličkom polju konstituisanja moje pod/svesti?) Da li ja to mogu samo zato što, makar potencijalno, i to moje drugo-biće mene na simetričan način tvori? Jer, ko jedini ikada beše *ujedno* iščitavalac i ispisivalac sebe-odgonetajućih (nesvesnih) znakova svog sopstva? – prausnula Majka prirode koja je, željenim rastumačenjem prostirke vlastitih posmrtnih znakova, **zamenila svoje razvojno pojestvo sa**

sopstvenom davno-završenom tvorevinom – “lebdećom pravdom”, ili “dušom kosmosa”. Jer jedino *ona*, kao *Zbirna majka (Pećinska starica)* beše kadra da “oslabi” sopstveni, ni od koga imenovani, subjekt beskonačnog stvaranja – radi nadaleke pojave Razlučitelja, *svog ne-odmah-moguće-dozivnog saveznika*: Feniksa, *jedinog-u-času-osvita*; – sustvaraoca, u smislu nagovestitelja nebo-paliteljske mreže svih budućih stvaraoca! Jer tek sa nadaleko odgođenom pojavom takvog svojeg saveznika, *ona* je prvi put zaista mogla /i to kao nemoguć subjekt, što zrači samosvešću šupljine vlastitog lebdeći razdeljenog sopstva/ da *sebe, kroz beskonačnost svog izvanvremenog trajanja, uvek na nov i neponovljiv način kontekstualizuje*; odnosno: da porodi jedan pretanan obrazac sopstvenog tumačenja.

Jer tek samorasejavanjem *ona* se beše preobrazila u *dvostruko-sudarni dah* što iz vlastitog procepa rađa sazvučje dve (– iz *pra-istosti* bespovratno otuđene –) duše: one u *makro* i *mikro* kosmosa. A to je *dvokrilno ogledalo metafore*, ili *ključ (njenog) beskonačno-lančanog prevođenja*, i to prevođenja koje bi se jednom neopažljivom polubrzinom zauvek kretalo – prolazeći kroz spletove preosetljivo-titravih lepeza (od) novojezičkih skala jedne neizbrojno usitnjene polustepenovanosti! Tek bi to bio beskonačno željeni premost *Zbirne majke* (od istosti sa *Prestolom* beskonačno odbegle *Pravde*) ka *novom sebe-vidstvu* – ozbiljenom iz prvo-bitno neutemeljene joj *vizure oprečnosti*, sad tek oličene u vidu (zrcalnim joj prelomom ispodnutog) *do-uobličitelja*: – u osamostaljenom dahu *iza slike Njenog* prausnulog sopstva, i to dahu koji samu tu preveliku joj *smrt-u-slici* nastavlja dalje da uobličava/tumači: – u *kćeri (Mojri)*.

Ovo bi, dakle, bio jedan predupisan paradoks – u (pra-ničijoj, pri ideji sputanoj) želji za rasejano-samosvesnim postojanjem:

Da bi Zamisliteljka Vaseljene, kao samožrtveni subjekt beskonačnog stvaranja, posthumno tek rasejan u nevidljivo-razvojnu dušu (ljudskog) mikrokosmosa, te kao kap-plamna šifra nulto-pokretnog napora oživotvoravanja, postala takođe i svoj sopstveni stvaralac (– odmerilac sopstveno zrcalne protiv-ideje, u vidu haosno-postajućeg fluksa svih *putujućih sfera* –) morala je najpre, predzactanom propašću svog virtuelno ustrojstvenog svesredišta, stvoriti/obasjati prostor nadolaska svog (najpre tek samo obrisnog) sustvaraoca. A to je iz *preseka haosa*, snagom *njene daleko-poredbene*, u veliko-zrcalnu smrt svoga sopstva prelivene, savijutak-slike, upravo *novooživljen duh mrtve stvari* – koji *niotkuda (čudom)* produkuje silu želje za životom /prelet brzo-ispisujućih dahova haosmosa/; to je, stoga, beskrajno savestan duh, kao usnulo-počivajući u još neoživljenoj prirodi zvezdano-biljno-mineralnog, *ženi-kao-biljci**, ili rasklopljeno-nedokučivom vrelu smrt-roditeljke svega.

Dakle: samo na taj način, uopšte, neko delo premašuje svog tvorca: po kristalno sveprozinom te upravo stoga nevidljivom zakonu <5> njihovog sprežnog međudelovanja.

Katarina Ristić Aglaja

APENDIKSI:

<1>

Na koji način se mogu izmiriti delezovski koncept želeće mašine i romantičarski koncept snovidnog subjekta? Odnosno: šta je to slikovito efektivna mašinerija želje? – *treperava strela vremena*, **Figura Gakuše**, koja sred *pustoši pretpočetka* staje na *sunčev obelisk* i *krikom objavljuje* svoj trudno izborni početak. I ona je – kao pred *ambisom* ljuljajuća **Ideja-Lađa** – **radeća na pogonu koga stvara bol izopštenika**: tačnije, *bol* koji još umnogostručava *žalno-cirkularnu energeju nje same*, što jedina odoleva *opštoj struji* (“odozgo” nametnutoj svrsi) – te koja, preusmeravanjem svoje najvlastitije želje (za odredištem, samopočetkom), postaje strelina **zapeta tetiva**, figurina **iskačuća opruga** –

preusmeravajući pri tom *strelu vremena* od ograničenog cilja (jednog pobjedničkog sveta – kao objekta) ka neograničenom cilju (vlastitom prekontekstualnom subjektu – vraćenom u noć presabiranja svih svetova, ili, u svečani protokol vlastite misli).

Jer, Haosom prosečena Knjiga svih (uzajamno nesvodivih, daleko odstoynih) noći, jeste posuvraćenost-u-oko (naliv-pero) Gakuše zraka (tinkturnog mlaza) Njene prve prekognicije – i to zraka koji upravo obasjava onaj krajnje-izboren svet/vreme. A to je, zapravo, zabadanje vrška strele ovog zraka/mlaza u zgusnuto-eteričnu supstancu njegovog trajno-pomeranog početka: evakuacija svetlosti rasvete apsolutne budućnosti u antiprorstor /noćno zrcalo, zenicu posmatrača, čekaonicu mrtvih/. A taj je zaboden i odvaljen vršak odapete-strele-vremena ne drugo do **zalomak paralelne stvarnosti**: – **fiksator ključnog ugla/trena** za Gakušin gest Istrgavanja-iz-Knjige *njenog belog, u-noć-svinutog* Lista. I on je – kao najzad tu razavijen – *opoziciono zrcalna svetlina*; i to isključivo u smislu one *vizure oprečnosti*, iz koje *ista knjiga* (kao oko u naliv-peru jednog progresivnog vremena) samu sebe *s čuđenjem* prečitava.

Jer, **preširoki je obim** (prejaka je silina) istine jednog pojedinstva da bi ovo ispisalo svoje postojanje na samo jednu (po jednu) trenutno okrenutu stranicu sveobuhvatne Knjige (velike monade, stola mojri). Naoštreno naliv-pero te istine stoga vrši prorez listova ove već zaključene Knjige, postajući njegovim **novim** – titravim, vanredoslednim – **povezom**. Kada se izgubi u Lavirintu ove “nove”, ispreturano-redosledne Knjige – do te mere da pomete lice njenih korica sa naličjem – tada naliv-pero zaklapa vlastito oko (pred prizorom bezizlaza). Ali, upravo tada ono (– usled precrtanosti jezgrovitih mesta Knjige, odnosno, prosečenosti unutrašnje-potpornog podkruga Stola –) **pruža utočište ovom izgnanom jezgru u oku svog pera**: ovo tada više ne zahteva da (za nov, uskršli rad) bude natočeno, već samo-proizvodi svoj večno-lutalački (žarko-pisalački) život.

<2>

Samoizranjajuća *ideja-o-postojanju (sebe-izvagavajućoj preodluci)* nalazi se na oscilatornom tlu neoslobođenog pritiska: – mestu paradoksalne istovremenosti dve simetrično konkurentne individue; to su najpre **Feniks i Pravda**; a zatim **Nimfa Eho** /duh visoko-rizičnog pokreta odlivanja pra-bića, sveobuhvatnog androgena, Feniksa, u *pokretnu sliku*, radi preskoka njegovog izvorno-konstitutivnog bezdna; ili, pak, volja za zamišlju puta izmeštenja njegove *prepune* unutrašnjosti na *plutajući* ekran-usred-ništavosti, što bi dovelo do razvezivanja njegovog *lomno-zgusnutog* šarenila duž čitavog *žar-prostranstva* predistražene spoljašnjosti/ **i Narcis** /duh samosvesti slušno-spiralne osovine, koja ritmovano obrće Nimfino zrcalo, a takođe i *most njenog prenosa-na-kopno*, što potencijalno postoji i kao sasvim nezavisan entitet/.

Način izazivanja one jedne temeljne opasnosti na kojoj se iskušava sveprotežni zakon simetrije, beše za drevnu vasionu sledeći: da se **prigušenjem prve svetlosti** ospoljenja potencijalne nadnezavisnosti (procesualne odvojivosti) izvesnog pesnika prirode (Orfeja – kao smrtne individue) u odnosu naspram mogućnosti njegove bolne pritisnutosti impresijom (one koja dolazi od bezimeno-samožrtvene prirode, tj. od *primalno bezsvojevne čestice svesnosti*), taj isti proces njegovog postajanja (i to zajedno sa začetkom paralelnog procesa Euridikinog) sasvim prekine – čime bi se prekinula nit /dvosmerne/ komunikacije između sopstva i sveta /bez koje se ovi uzajamno proždiru/; **ili, u suprotnom, da se taj proces unapred zakoči** – utoliko što je estetička strategija /pred haosom/ tek jedan formalni zakon simetrije, delujući uvek samo za određen period. Jer, u sam kosmos se uvek ugrađuje pred-znanje o njegovom procesu, odnosno, htenju energije beskonačnosti njegovog kretanja. A to je svest o prikrivenoj simetriji, i njenom smislu što počiva u atomskim domenima; odnosno, svest o svepokretačkoj sili bezgraničnog vakuuma, rođenoj iz okvira jedne infinitezimalne simetrije, prerusene u “zlo” naelektrisan plašt – rušača opšte /približne/ simetrije. Jer, opšta simetrija je ta koja kamuflira jedan supervidljivi efekat ne-negativno usmerene a-simetrije /efekat tamne neutralnosti, kao jedinog apsolutnog stanja kosmosa – tj. onog što prezentno ne postoji, ili postoji samo kao znak podsećanja na

dubine sopstvene odsutnosti/. Dakle, ovaj se efekat javlja tek kao znak što pronosi poslednje zaostali stimulans *volje* za sebe-potvrdom *iščezlog prajedinog entiteta* – kroz krug njegovih ponavljanja, izvodiv putem projekcije na druge/nepoznate svetove /saodnoseće u ogledalu/. I tako sve do jedne krajnje-otegnute forme nedosanjane mu sopstvene mogućnosti unutar “nebo-okeanske pustinje”, “koja izjeda masku svog davno umrlog božanstva” – glavu Sfinge “što beži iz pustinje”. Jer, Sfinga – dok sama broji eonska ponavljanja – *tihim duborezom noći* pretvara pustinjski broj u bezbroj, i sama se pri tom već obrušavajući u bezbroj, što se kovitla u jednom *suviše uskom* prostoru (sopstvenoj ruševini). I tako sve do u-sebi-potresno rođenje, iz dubina, nekog sunca koje je tu tek zaista **prvi put novo** (krilima opremljeno).

Neuporedivo uveličanim sjajem vlastitih ovoja, produžava ono /sunce/ **veliku kosinu** /nagib tla/ *pred zoru*, i to sve do u jedan nov izraz svog blagog izračenja – ili, do u večno-postojano stanje kakvo lebdi između zore (“sestre”) i večeri (“brata”). Ali to samo u *njihovom* beskonačnom približavanju – nikad ne prelazeći sasvim u nemir ogoljeno-stvarnog dana, nikad se ne utapajući sasvim u mir bezdane noći.

<3>

Paradoks toga da je Krilata Boginja Noć – kao subjekt nigdine, konstruktor „brodskog tela” u koga se „zaogrće” Ideja-o-Vremenu (gde je vreme: završno-idejnom krugu odbegla *krivulja svetlosti*) – i sama zapala-u-vreme (kao prvo-upojedinačena duša: – *žalobna kćer*; – *ptica svezanih krila*: – duh sučeljavanja dva suprotna smera vremena), bio bi razrešiv uz sledeću pretpostavku: – da *ona* beše (svesno) na sebe preuzela rizik (apsolutnog) zaborava pra/teksta (ideografa), očitano s (horizontalnog) Preseka (heterogene) Sfere, ili *tajno-gradivnu, animalno zvezdanu meru* svih njenih preklapajuće-uzglobljenih “posuda”. A odmah uz to *ona* je zaboravila i **pokret sopstvenog spajanja** dva osnovna **protiv-ključa** u **osu** večno-samodovoljnog rada ove u-bezmerje-putujuće **kugle**. Iako je upravo pra-slika tog pokreta predstavljala, iz pra-haosa još kristalisan, *božansko-ljudski venac sadoživljenosti* – osnov moći držanja na apsolutnom odstojanju njega samog, kao prvobitnog kosmosa. Ali, ona od te vrste Sferine potpore ubrzo postade **oličenje Njenog protiv-hica**. Jer je Sferin *sebe-smenjujući* omotač, kao **pra-vid održanja unutrašnje napetosti**, sebe **od iznutra probio**: – upravo putem Krst-Sferinog prispeća na ono /početno joj, u-krugu-putujuće/ mesto sopstvenog /Kockom izabirajućeg/ **protiv-sebe-obasjanja**, sa koga je Ona trebalo da posuvrati k sebi sledeće: – zrak ponikao iz sopstvenog međuprostora, tj. iz onog zrcalnog joj useka koji obasjava tek jedan daleki /putem „polarno suženog obzorja, „skamenjen”/ ob/lik Njene s/vesti. To je, dakle, mesto sa koga Sferina (u-vis-putujuća) Osovina treba da pogodi **prostor svojih dugo-sumiranih odblesaka**, tj. sjajeva doteklih od **razbijeno-kružne sa-vesti** upravo one Ličnosti-bez-oznaka koja je davno još upraznila svoj Nebo-plovni Presto. Tek odricanjem te Ličnosti od njenog prekomerno bleštavog (sve-brišućeg) Plašta (zbirne) Noći, nastala je *nova* impresija po sadržaju *stare*/višeslojne vasseljene, – ona koja je izazvala urušavanje (dvojno-zmijolikog) kruga nekadašnje prisile na prazna ponavljanja. Jer taj plašt je, kao **usporavajuće sveobličje**, u vidu **dvo-izlazne spirale izgubljenog vremena**, kočilo pokret prisebljenja k samoj sebi Žalne Ptice. A jer samo *ona* učini prvo-zaludan pokušaj samopaliteljstva, i to već pri krilu pred-stvarajuće Noći, desi se i *njen* povratak u plan (vertikalne!) obnove pra/slike – njenim pripajanjem uz „novo-gotičku fasadu” istog krila /ponoćne Pećine/.

<4>

Glavno ludilo (Malarmeom retrospektovanog) roda Elohima beše njegovo uzdanje u **senku senki, povampirenje stanja od “pre” stvaranja**; tj. uzdanje u *sliku (od) u-dalj-uzmaknute Majke*, koja (– *budući klizno-površinska*, nikad nije bila spuštena u vreme –) pogrešno objašnjava smisao nekog, na život zemne prirode razorno-delujućeg, slučaja; te **svekoliku ljudsku patnju, u njenom sirovom stanju, usisava u suženu apsolutnost svojeg anti-prostora**. A kako je svačija patnja jedinstveno

neponovljiva, to se ovo prastanje nerazlučenosti, kao još-ne-kristalisana Ideja-o-beskonačnosti /svetlo-zametak najdublje noći; još-neisklesan Lađin pramac/, razdelilo na pododeljke; na stepenice uspona ka *nebu noći*, koje su sačinjene od “grobno kamenja tih senki”* (Malarme), – usled čega ta ista senka od stava nepomičnosti postaje put, i to jedan beskrajno zaokretni /prekomorski razuden/ put: – **lepezasto-šireće stepenište, krajnji a pri tom vrludav učinak Bačene Kocke**, mesto gde leteće ribe (izbačene “s dna brodoloma”*) “kroje” arabeske sazvežđa; – tj. gde one prolamaju /nemim zvukom/ kuglu /glavu/ u-sebi-ogledajuće preodluke /Kipridine/, – odluke-za-odbegom snovidnog plama, od vezanosti za prapaliteljsko ušće /tj. za Njenu čeonu komoru – mesto kristalizacije prvih pojmova/. Rod Elohima je, dakle, još pred-svesno učino gest odricanja od Nebo-plovnog Prestola (“neba nužnosti”) – *srebrno-povezne, zvezdano-prašinaste knjige zakona* (“knjige naših noći”; */Malarme), – i to kao potstaknut prekratkotrajnom impresijom *lebdeće kugle* (“zvezdom naše maglovite nauke”; */Malarme); dok je njegov poslednji izdanak – Igitur (– u biti Narcis –) taj gest samo obelodanio ili objasnio. A on sam se kao subjekt uspostavlja tek kroz rasvetu smisla takvog jednog čina kao što je Bacanje Kocke /Prolom Majčinog Zrcala/, i to na samom pragu mogućnosti nečijeg sebe-imanja; tj. on sazreva tek preko sobom ispijene *kapi otrova*: – cene istrgnuća *prve svetlosti* od one muklo-sveobuhvatne ličnosti vasiona čije je lice (s novom mu rasvetom) ostalo prazno; – okrenuto: – od mnoštvom previruće (o-sebi-neznajuće) tvorevine, *ka ništavilu*.

A cena za to je da Igitur sam, iz podruma (davno zamrle) rodne kuće, ponovi istu radnju: – bacanje uvis **geometrizovane ideje**, ili, od duševnog sadržaja **ispražnjene posude-kocke**; – eksperiment koji bi dokazao da je njen jedini ishod **ćorsokak**: – slom *ideje-o-prečici ka (u biti nepreglednom) nebu noći*. Ali ono što mu pri tom obezbeđuje neophodnu **distancu eksperimentatora**, jeste sprežno-neprekinut pokret jedne Ja-Ti relacije (– sumiran međusoban odstoje svetlosnih polutrenutaka, unutar nesvodive *niske tmina/pokojnika*, i to kao konstanta njihovih uzajamnih trenja –) čija se *linija leta* (privid ptice – kao projekcija celog davno nestalog roda*) *prva* jasno ističe na *senkovitom stepeništu*. I to kao uspon u **dveri (podarenog) vremena**, gde je **trenutak ponoći** (– odluke kolebajućeg klatna, inače zatvorenog u “sobi vremena”**, odakle ovaj traži svoj pravi/dah-prazneći izlaz –) produžen u novu (tek Kockom-koja-gubi, podarenu) beskrajnost.

Tek onda kada je taj **polu-tren, ni snovi ni java**, spreman za konzervaciju, tada je on uistinu **estetički ili odstojan** tren: – onaj što je unutarstvskom nesusretljivošću ovih dvaju pra-subjekata (u njihovoj preko-simboličkoj Ja-Ti relaciji, koja je “Oni” – krzav let Žalne Ptice) izvankontekstualan, a da je pri tom merno (to jest, u samoj srži vlastite slike) ipak uhvatljiv. Tek tada on postaje **potajni zalag sinoptičke (Senkine) zbilje** – koji ovoj istoj nudi jedini izlaz iz njene paradoksalne situacije:

“Sve je bilo savršeno; bila je čista Noć, i začula je svoje vlastito srce kako kuca. Ipak, ono joj zada jednu zebnju, onu usled viška izvesnosti, onu usled tvrdnje odviše uverene u samu sebe: ona htela da se zagnjuri na svoj način u tmine prema svom jedinom grobu i prokune ideju svog oblika onakvog kakav se ukazao kroz njeno sećanje na nadmoćne duhove određene da objedine sav taj minuli prah. Bila je zbunjena za trenutak svojom vlastitom simetričnošću; ali, shvatajući kroz odviše veliko bogatstvo svetla, smanjenog nekoć, da je to bekstvo bilo šum ptice čiji joj se produženi let učinio neprekinutim, ona pomisli da bi se sledeći tu svetlost, čim ponovo ostvari vrtoglavicu sličnu onoj prvoj, povratila svojoj onesvešćenosti.“

(**Malarme: Igitur ili Elbenonova ludost**)

<5>

Kada *taj* zakon izroni – iz jezgra tvorčevog dela na njegovu “predmetnu” ili “makroskopsku” površinu – on postaje odraznom slikom paralelnog prostora svog satvorca; – onog prostora u kome, kao *mikrougaonom*, ovog drugog *beskonačno nema*, iako *sve podjednako njega navešćuje*. Sve stoga, jer *taj drugi* teži da bude predobuhvaćen još “za vreme svoje odsutnosti”: – **luk napetosti (eonska**

daljina pred-stvaranja/ H. Broh); – čist prostor, u kome je jedini događaj prolom (pra-ničije) odluke na vlastitu (beskonačnu, serijalnu) rasvetu.*
